

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

H. L. DINGER, E. KANN, MEJ. J. BECKERING VINCKERS, G. E. GERST,
J. W. ERNSTE, G. A. VAN STEENBERGEN, MEJ. E. DE KOE.
VAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK J. ALEXANDROFF.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

22e JAARGANG.

No. 29.

DONDERDAG

20 MEI 1920.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN.

DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER.
DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Sport.

Varsity, door Ben.

Vereenigingsleven.

Gezelschap „Leeghwater.” Bestuurssamenstelling.
A. S. S., door G. J. T. Heijning.

Gedachten en Gedichten.

Brieven voor Vrije Geesten, IV, door Victor.
Zeer intellectueele Roland, door Galahad.
Prozadicht, door Lk.
De doode, door Galahad.

Kunst.

Dansavond Niddy Impehoven, door Ben.

Ingezonden.

Schrijven van den Senaat van het D. S. C.
Qui perd, gagne, door Fr. le C., met onderschrift door de Red.

Correspondentie.

SPORT.

Varsity.

Laga wint voor de dertiende maal het hoofdnummer.

Hemelvaartsdag — Varsity: synoniem geworden voor ieder, die roeisport en studenten liefheeft.

Er waren volbloed sportsmen, uitsluitend gekomen om de races te zien, en vele Don Juan's, uitsluitend gekomen om te bekoren en bekoord te worden.

Maar, gelukkig, het overgrote deel van de velen, die de Varsity deed komen naar het golvende water van den strijd, dat was gekomen voor de wedstrijdnummers en voor de pauze's ertusschen, om de edele roeisport te zien en de edele bowl te drinken, om het golven van 't water en dat van blonde haren te zien, om schetterende overwinningsliederen en vroolijk-lachende meisjesstemmen te hooren, om te genieten van de zon en van veel kleine sterretjes, om te zien welke ploeg de snelste, en welk gezichtje het liefste was. En dat alles, dat vele heet: Varsity.

Heel veel nummers hebben wij te zien gekregen. Ik zal afwijken van de chronologische volgorde; en begin met het *hoofdnummer*:

Terwijl de stemming om en bij de tribune en op de rijk-bevlagde jachten uitermate vroolijk en genoegelijk was, was het op drie kilometer naar zee toe een moment van intense spanning.

Daar lagen de vijf ploegen op een rij aan de start, de stuurluidjes hielden nog de lijn.

Is Aegir klaar? Is Nereus klaar? Is Njord klaar? Is Triton klaar? Is Laga klaar? Het schot klonk en af waren de booten.

Nereus was 't best weg, daarna Laga.

Maar langzaam liep Laga uit, nauw gevolgd door Njord, terwijl Nereus wat afzakte. Daarna kwamen Triton en Aegir; Triton met een invaller als slag, en Aegir met een jonge vier.

Laga's boei was iets nadeeliger dan de anderen, voornamelijk in de inham, maar Laga roeide de baan af in hoog tempo. Njord volgde op korten afstand. Toen 't finish schot viel had Laga de Varsity genomen met Njord op anderhalve lengte achter, dan Nereus, Triton, Aegir.

Toen werd het Lagalied gespeeld en juichte al wat Delftsch en Delftsch-gezind was.

Op de prachtige tijd, die gemaakt werd, 11 min. 20 sec., heeft zeker de krachtige meewind veel invloed gehad, toch zij dit niet gezegd om iets aan de prestaties van Laga's oude vier af te doen.

Het nummertje dat kwam, toen de winnende ploeg door drukte aan het plankier niet kon aanleggen, kwam uit den mond van een Nereid en was iets minder sportief, het luidde als volgt: „O, die Laga-vier ligt me daar eventjes op te scheppen.”

Commentaar is hierbij overbodig.

Ook het nummer Sciff was voor Laga.

Dat onze lange Laga-sciffeur bij het inzetten van z'n eindspurt een zeker soort visch in het water van het Noordzeekanaal ont-

moette, is gebleken eer een goede dan een slechte uitwerking te hebben gehad op de tijd, die door hem is gemaakt. 7 min. 26 sec. over 1950 meter zal voor hem de kans openen, de Laga-kleuren en daarbij de nationale op de races in Antwerpen te verdedigen.

Toch is het te hopen dat hij daar niet door zoo'n vluchtende visch wordt achtervolgd, zooals ik veronderstel dat op de Varsity het geval moet zijn geweest, daar ik mij voorstel dat het zeer verleidelijke schouwspel, dat de aanlegsteiger met zijn bekoorlijke belasting van uit het water vertoonde oorzaak van een overhaaste visschenvlucht is geweest. Was het misschien dezelfde oorzaak van het herhaald mislukte aanleggen der volgboot voor het hoofdnummer, om de Senaten van de Corpora op te nemen? Laatstgenoemde schenen trouwens hun heil liever op het land te zoeken (en te vinden?)

Het nummer Jonge Vier, waarmee de middag begon, werd gewonnen door Nereus. De strijd ging tusschen Laga—Nereus. Het tempo der Laga-vier was hoog, maar de boot liep niet voldoende door. Dat het bezetten van de tweede plaats in dit nummer voor deze ploeg een prikkel te meer voor serieus trainen moge zijn, kan verondersteld worden.

Ook het nummer Overnaadsche Vier werd door Nereus vóór Laga gewonnen. Triton's Overnaadsche werd Jonge Vier, zoodat Triton niet mededong. Gedurende deze race vertoonde eenige luchtmannen (ik ben lid van het Algemeen Nederlandsch Verbond) de titel van de revue die op het oogenblik in Scala „gaat”, met minstens evenveel succes als de hoofdrollen Preut en Kreut.

Ook een watervliegtuig bemand met twee duikers zooals we die kennen als berijders van vele H. D.'s, I's, X en andere letters van het alfabet, schuimde neer op het Noordzeekanaal, en het te water gaan van een auto na afloop van de wedstrijden, alsmede het permanent bezoek onder de tribune maakte deze Varsity wel tot een echt waterfeest.

In de hoogere sferen werd het althans niet noodig geoordeeld het feestterrein-water nog meer te bevoelen, want den heelen middag deed de zon zijn warmte-licht vrijelijk uitstralen over al die Varsity-vreugde.

Het spijt mij, maar nu moeten mij eenige booze woorden van het hart, en wel aan 't adres van vele motorbootbestuurders.

Gij, rentenierders op benzine, pats niet met snelheid, die ge gekocht hebt, op een waterfeest, gewijd aan de verfijning van meest oorspronkelijke wijze van voortbeweging te water, van voortbewegen door menschenlijke kracht. Weest niet hinderlijk voor orde en regelmaat der races; belemmert niet het verkeer van kleine wherry's en zeilbootjes en breng niet noodeloos het toch al woelige water in hinderlijke deining voor de racende ploegen. Motorbootbestuurder die haast Nereus Oude Vier door midden voer, zorg dat ge niet zijt: een hinderlijke sisser.

Alvorens het laatste wedstrijdnummer Jonge Acht te bespreken, vertel ik een kleine episode van zeker Lagaman(netje) die verschillende sporten zeer intens bleek te beoefenen. Hij kwam met z'n vriendinnetje in een wherry tegen den wal aanliggen en maakte het zichzelf en haar heel gemakkelijk, precies als thuis op de canapé. Er werd veel contact gemaakt, het werd erg warm (van de zon!) Lang duurde het echter niet, het kritische punt werd niet bereikt, want een zware steen kwam uit berekenende hand te ploffen naast de boot in het water en een breede golf zorgde voor tijdige afkoeling...

Het nummer Jonge acht werd door Nereus (B) gewonnen voor Triton, Laga en Nereus (A).

De strijd ging tusschen Triton en Laga, terwijl Nereus (B) ruim de leiding had. Aan den finish bleek Triton Laga's meerdere.

Laga's jonge acht, laat u niet ontmoedigen door aanvankelijke tegenslag. „Oefening baart kunst” en veel geoefend kan er worden. Pakt aan, opdat gij met de jonge vier ook de naam der *jonge Delftsche roeiers* vestigt.

Na afloop, prompt vijf uur, trok alles huiswaarts. Toch hebben velen het feest in Amsterdam nog op andere wijze voortgezet.

En het overgrote deel van alle Varsity-gangers zal voldaan zijn geweest over den dag, waarop watersport en jeugd hoogtij hebben gevierd, behalve misschien het Lagamannetje, dat door Amor's schuld zooveel waterschade heeft opgelopen. En 's avonds klonk in Delft nog het Lagalied, en werden de Laga-roeiers ontvangen bij het rossige schijnsel van fakkels, een ontvangst die ze zeker verdiend hadden.

BEN.

VEREENIGINGSLEVEN.

Gezelschap „Leeghwater”

Vereeniging van Werktuigkundige Studenten.

Oprichter: A. Huet.

Het bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

H. 't Hooft,	President.
C. H. van Hasselt,	Secretaris.
J. W. Hanrath,	Penningmeester.
C. E. van de Stadt,	Commissaris, Afgevaardigde C. C.
J. B. Peyrot,	Archivaris.

A. S. S.

heeft ten doel: het beoefenen van sport in den ruimsten zin door het bieden van sportgelegenheid aan alle ingeschrevenen van de T. H. In verband hiermee is merkwaardig wat C. Diem in „Sport und Körperschulung” mededeelt omtrent universiteitssport in Amerika. Daar is op de „High Schools” (onze Gymnasia), en de „Colleges and Universitys”, (onze hoogeschoolen en universiteiten), de lichamelijke vorming in denkbaar hoogste ontwikkeling.

Amerikaansche Universiteiten zijn in 't algemeen geen staatsinstellingen; een uniforme regeling is er dus niet. Wat niet wegneemt dat overal zeer veel aandacht besteed wordt aan ontspanning. Daar de Amerikaan bij voorkeur in de buitenlucht sport, treffen ons dus in de eerste plaats de velden waarop hij tennist, het zeer animeerende „Base ball” speelt, voetbalt, enz. Voor al deze spelen zijn bij iedere hoogeschool velden, soms meerdere aanwezig; zoo voor tennissen van 20—60. Ook is er een 400 M. baan (402 M.) In de binnenruimte daarvan is plaats voor werp- en springoefeningen. Een turngebouw voor de wintersport ontbreekt nergens, evenmin een zwembassin, welke ook in eenige volksscholen aanwezig is.

De aankomende student wordt door de Universiteitsarts onderzocht, die lichaamskracht met bijzondere apparaten meet, en vergelijkt met een tabel gemiddelden. Dit geeft dus eenigszins een indruk van het belang die de universiteitsbeheerders stellen in lichamelijke gezondheid. De sportbeoefening is daar echter even verplicht als de studie, wat dus wijst op een schoolsche inrichting.

Princetown (2500 studenten) had in 1912: o. a. 7 raceploegen voor achtriemsgiek, 4 rugby-teams; 60% der studenten deed mee aan wedstrijden en waren in training.

Harvard (5000 studenten) telde 1912: 70% sportende menschen. 60 Lawn-tennisvelden waren o. a. niet genoeg en wachtten op uitbreiding.

Als staaltje van ingrijpen van hoogerhand wordt vermeld dat te geringe prestatie op studiegebied den betrokken student voor wedstrijddeelname uitsluiten, volgens het studieplan. In verscheidene universiteiten wordt het doctordiploma niet verleend, wanneer de doctorandus niet zwemmen kan, tenzij lichaamsgebreken hem daarin belemmeren.

De meeste studenten leven intern, brengen hun vrijen tijd door in dikwijls prachtig ingerichte gebouwen; de clubgebouwen der universiteit.

Trainende studenten bewonen aparte trainingshuizen, krijgen apart eten, waarvan de kosten voor $\frac{1}{3}$ op universiteitsrekening komt!

Al zijn misschien de middelen niet zoo aantrekkelijk: in Amerika wordt bereikt, wat ook hier te lande langzamerhand meer en meer ingang vindt, gezien o. a. de staatszorg voor lichamelijke ontwikkeling bij lager en middelbaar onderwijs, en de plannen bij verschillende gemeenten (ook te Delft!) voor het aanleggen van sportterreinen.

Wat ons echter het meest treft bij het doorlezen van boven aangehaald verslag is de dwang, de gebiedende hand die overal heerscht. Wanneer de student, ook al is het niet tot het laatst toe, steeds nauwkeurig geleid moet worden, waar blijft dan de ontwikkeling van zijn persoonlijkheid, die toch een eerste vereischte is, wanneer hij straks in fabriek, of waar dan ook, een kleinere of grotere verantwoordelijkheid te dragen zal hebben.

Ons streven is ook hier in Delft de lichamelijke ontwikkeling zoo ver mogelijk op te voeren. Misschien zou het beste middel daartoe zijn, wanneer zij facultatief in het studieplan werd opgenomen, m. a. w. wanneer de regeering ons beschikking geeft over terreinen, turnzaal, enz., die in de behoefte zou voorzien van de technische studenten (2300), waarvan reeds 268 aangesloten zijn bij de A. S. S.

G. J. T. HEIJNING.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Brieven voor Vrije Geesten.

IV. Décadence.

Stemming! mijn vrienden, een stemming!
 Wat bracht mij haar aan, wie deed haar geboren worden?
 Een accord van Ravel, de dreun van een bronzen gong?
 Een achteloos vertreden bloem, die zijn zwanenzang van geur zong?
 Een gebaar van vrouwenhanden, van kindervingers — een
 kleurensymphonie? Een vrouwengedachte?
 Stemming, om mij, in mij — droomende droomloosheid . . . . .
 Poe — pang — pang — dr dr dr — van van — — —

Ah . . . . . zoo'n rijdende benzinetank, zoo'n kippenmoordenaar,
 zoo'n blauwkiel — zoo'n sportziel . . . . .

Ploerteninstincten — wilt gij mijn stemmingen, wilt gij mij
 zelve vernietigen . . . . . ik ga weg, ik ga ze ontvluchten . . . . .
 Thomas, kom mee, zware ketting, die mij aan het leven vast-
 bindt . . . . . goedig heldenhart — mee!

Naar de eenzaamheid — Roland, droom voor mij en met mij . . . .

Mijn voorvader Victor d'Estonnieres de l'Angloutand, chevalier
 très noble de l'ordre de Jean Baptiste, ging met Bouillon ter
 kruistocht. Maar voor Gerusalemme wallen bevond hij zich niet
 à son aise temidden van de dwepers en de vechtersbazen, en zijn
 stille devote aandacht werd telkenmale verstoord door de uitbar-
 stingen van de Heilige Koortsen om hem heen, de opgezweepte
 ploerteninstincten . . . . . Hij vluchtte naar het rijke, stervende
 Oosten, naar het Bagdad der Groote Khalifen en doorleefde de
 giftige weelden der Duizend-en-Een Nachten. Hij stierf in de armen
 van een sultane uit Khalifs harem door haar dolk — zijn lijk, in
 stukken gesneden en in een kist verpakt, wierp zij in den Euphraat.
 Victor's en haar zoon ontquam op twaalfjarigen leeftijd, juist
 voordat men hem uit wilde huwelijken, aan zijn bewakers, hij ge-
 noot als ruiter bij een Bedouïnenstam de vrijheid der woestijnen,
 — ontdekte zijn vaders naam en vluchtte naar Spanje. Zijn geslacht
 streed tegen de Moren. Twintig d'Estonnieres lieten het leven voor
 Granada. Later, in Frankrijk waren mijn vaderen Hugenoten. Op
 den Barthelomeusnacht vielen er velen, een ontquam naar Zwit-
 serland. Ik ben de laatste van dit geslacht — het belangrijkste is
 dus — hoe moet ik sterven? Wij gaan niet onzen tijd mee, wij
 chevaliers de l'Angloutand, wij droomen naast onzen vernietigings-
 droom dien van de andere werelden. Zij zullen komen — ik kan
 ze soms hooren, voelen komen, op zee, en in witte winternachten;
 de andere wezens, Mars, Venus! Mijn werk, mijn techniek en mijn
 studie is op hen gericht, ik zal naar hen toereizen en ik zal hen
 mij vertoonen.

Zie, ik ben de laatste . . . . . gaat tot de Thomassen en Galahads
 en Rolanden en schenk hun het leven — mij den dood”. Den
 vuurdood zal ik door hen genieten.

Of moet ook ik sterven door den dolk van een Oostersche
 sultane?

Nog niet . . . . . Roland, droom voor mij!

VICTOR.

Zeer intellectueele Roland.

Eerst werk en dan ontspanning. Wat vindt je van die prijsvraag
 in het S. W. Ik ga er op antwoorden, misschien win je wel iets,
 mogelijk een motorfiets of zijn er geen prijzen en moet je je te-
 vreden stellen met de vermelding van je naam? Dat is ook iets
 dus vooruit maar.

Ten eerste, redactie, staat het onderstaande stuk bovenaan. De
 laatsten zullen de eersten zijn. Of moet je het S. W. onderste boven
 lezen? Misschien staat de redactie bij het schrijven van stukken
 wel heelemaal op haar kop.

In ieder geval de verklaring van het artikel is deze: Nico moest
 groote wis doen en is toen naar Prof. Schouten gegaan om iets uit
 te laten leggen. Na deze uitlegging (welke den prof. althans duidelijk
 was) kwam het gesprek op het S. W. en nu is het p.s. de indruk
 die Nico mee naar huis bracht. Ik denk dat hij nogal zenuwachtig
 is. Verder moet Nico zijn stuk niet laten lezen aan zekere Bakels,
 een schrijver van een leeke-boek over godsdienst. Die vindt het
 n.l. glad verkeerd dat de Koningin en de N. R. C., Hare Majesteit
 en zulke titels, ja zelfs Mijn Volk met een hoofdletter schrijven,
 ja met een even groote hoofdletter als God. Dat doet Nico. Ik en
 God, foei, foei Nico. „Je zou tenminste beleefd kunnen blijven.”

Het heeft zooveel van een oneindig voortlopende reeks (Nico
 is toch wiskundegek) met ∞ kleinen en ∞ grooten zoo Ik en God,
 God en Ik etc. . . . . R. Roland?). In ieder geval Nico: het is Nico.

Nu mijn brief aan jou, Roland. Een paar dagen geleden, werd ik
 door een allerliefst vriendinnetje van me geïnviteerd, om mee te
 gaan naar een club waar ze lid van is. Het is een vereeniging van
 moreel hoogstaande jongelieden, die zich niet wil laten meeslepen
 door de sleur der dingen en liever pal staan. De naam der vere-
 eeniging is „Black and White club.”

Ik ging dan mee. Mijn vriendinnetje, Lucy, had een eigenaardig
 costuum aan, een witte rok en blouse met zwarte teekens er op
 en zwarte kousen, das en kraag. Ze bracht me naar een groot
 gebouw, dat midden in een dicht bosch lag. De muren staken hel
 wit af tegen al het groen. Toen we binnen kwamen, werden we
 geleid door een ander meisje in zoo'n zelfde wit en zwart costuum.
 Deze bracht ons door een lange zwarte gang, waar hier en daar
 beelden stonden van helder wit marmer, daarna door vele kamers,
 allemaal wit en zwart. Eindelijk kwamen we uit in een groote
 zaal, waar wel een paar honderd menschen zaten en allemaal hadden
 ze aan zoo'n zelfde witte kleed met zwarte teekens, de zaal was
 wit en zwart en overal hingen vlaggen en schilderijen, alles wit
 en zwart.

Nadat we daarop eenigen tijd gezeten hadden kwam er een
 lange man uit een zijdeur gewandeld, natuurlijk was hij weer in
 't wit en zwart. Hij beklom een soort preekstoel en hield een toes-
 praak tot de menschen, waarin hij ongeveer het volgende zei:
 Alles is wit of zwart, goed of slecht. Een ding is goed of een ding
 is slecht. Er zijn geen tusschenvormen, geen andere kleuren of
 grijze tinten. Dit is goed dit doen we, dat is slecht dat laten we.
 Deze dingen zijn altijd zóó geweest; goed en slecht, we willen niet
 weten waarom, waardoor. Neen dit is goed en dat is slecht. Als
 iets niet wit is, is het zwart. We zijn strenge moralisten en kunnen
 niet gedoogen, dat menschen spelen met goed en kwaad en buiten
 goed en kwaad bestaat er niets!!

Toen de toespraak afgelopen was gingen de meesten met den
 langen leermeester mede om een maaltijd te gebruiken. Ik denk
 dat ze witte brood en roggebrood gekregen hebben en misschien
 „Black and White” whisky.

Beste Rol, heb je wel eens een Utopia gelezen van Morus, Wells of weet ik wie al meer. Iedereen schrijft zoo'n ding schijnt het. Wat zou jij er van denken, als jij er eens een schreef over het D. S. C. in de toekomst. Nu schrijft iedereen over hervormingen en federaties, maar zou het niet nuttig zijn als er eens een phantast opstond die een ideaal Corps beschreef. Daar heb je waarschijnlijk meer aan dan aan het berekenen van Corpscoëfficiënten meisjesmoduli of nihilistendeelers (grote gemeene deeler).

Je zou dan kunnen beschrijven, hoe het hier in Delft worden zal. Een groot Corps waar ieder student lid van moet worden. Bij zijn inschrijving betaalt ieder f 200 + corpscontributie, hij heeft dan actief, passief en alle andere soorten stemrecht.

Het Corps omvattende alle studenten, wordt vertegenwoordigd door een Senaat (verkiezbaar uit allen en door allen). Verder heeft het Corps opgericht groote sportvelden en lunchzalen, studentenwoningen. Alle gemeenschappelijke studiebelangen worden door het Corps ter hand genomen, er is een voorlichtingscommissie voor nieuwaankomenden, een handleidingcommissie en vele andere onderafdeelingen.

Nu kunnen groepen van Corpsleden overgaan tot oprichting van Corpsverenigingen, met welk doel en welke bepalingen moeten ze zelf weten als de statuten maar niet strijden tegen het algemeen studentenbelang. Zoo mag nu de sociëteit een vereeniging oprichten, waarvoor groenloopen verplicht is, dit deert toch de andere corpsleden niet en is mijn inziens onmisbaar voor een intiemere kennis-making. Andere vereenigingen zullen eischen protestant zijn, katholiek zijn of vegetariër. In hun eigen bepalingen zijn dus al de aangesloten Corpsverenigingen zeer vrij, maar alle studenten worden verbonden en vertegenwoordigd door één Corps, een Corps van studenten, van alle studenten, waarvan iemand lid wordt door student te worden. In een gezelligheidsvereeniging kunnen toch nooit alle studenten hun plaats vinden, maar wel hebben ze allemaal recht om door den Senaat van het Studentencorps vertegenwoordigd te worden, nu wordt dat maar een zeer klein gedeelte.

Denk je er eens over na Rol, en schrijf dan ook zoo'n Utopia. Je kunt nog al de senatoren beschrijven, allemaal ijverige, vlijtige menschen en al de corpsleden die enthousiast zijn om te steunen en zich met Corpszaken bezig te houden en een S.W. dat altijd vol is en een aparte uitgave voor officieele stukken en programs.

Ik merk net dat ook Lk op zijn kop is gaan staan om een stuk te schrijven toen werd het Kl maar verder dan tot ± 190 woorden heeft hij het toch niet kunnen brengen. Hetgeen misschien wel gelukkig is.

GALAHAD.

De redactie maakt bekend, dat er, behalve deze, nog eene oplossing van het prijsraadsel is ingekomen, welke in het volgende nummer zal worden geplaatst. Hopelijk komen er nog meer.

Prozadicht.

I.

„Eender op zijn tijd tot elk,
Komt lijden in zijn zwerfgang om een onderdak.”
AESCHYLOS.

Ik heb U mijn vreugde voorgezongen en gij hebt niet begrepen. Ik heb tot U gesproken zooals men spreekt terwijl men luistert naar een zeer schoone muziek, en gij hebt als vischwijven nagebauwd het onbegrepen.

Nu zal ik U zingen van smart, zooals die komt tot U allen, de weemoed om het niet begrijpen, om het niet begrepen worden, om het ongestilde verlangen en om de eindigheid der dingen.

Ik zal U zingen tot Uw brood U bitter is en Uw genoegens als brak water voor den dorstige.

Ik kan het, want ik heb de schoonheid gezien die gelijkelijk is in vreugde en in smart; ik heb mijn zetel op de bloem die in beide bloeit.

II.

Hebt gij gehoord het roepen van de dieren naar de paring, in de Lente?

Fel was hun verlangen, doch vervulling kwam.
Doch gij zult door de wereld gaan, Uw handen uitstrekking naar een weinig geluk en gij zult ledig blijven.
Gij zult roepen en smeeken eindeloos . . . . .
Doch geen, die U hoort . . . . .
Geen, die U hoort . . . . .

III.

Hebt gij den slinger van de klok gezien?
Ik heb gezien en begrepen.
Het staag verlangen naar rust drijft hem voort en door zijn eigen verlangen ijlt hij het rustpunt voorbij. Eeuwig zal hij wenschen, eeuwig onbevredigd blijven.
O, de geweldige weemoed van den slinger der klok!
Maar gij, vergeet niet, dat ge geheel uw leven hebt ingedeeld op het rythme van dit treurlied!
Huivert gij? Zie het is de heraut van koning smart, die aan uw poorten klopt, en meldt dat zijn Heer komt met wissen tred op den weeroep van den tijd . . . . .

IV.

Hebt gij gerild, toen ik U mijn lied gezongen heb?
Welaan, de tijd zal komen, dat gij zelf er zult kunnen schrijven, die droever zijn.
Of zijt gij onbewogen gebleven?

Welaan, de tijd zal komen dat gij U voelen zult als graan tusschen de maalsteenen van den tijd.

Of denkt ge mijn lied spoedig te vergeten?

Welaan, de tijd zal komen dat de druppeling van zijn weemoed U in de ooren bonzen zal als de polsslag der aarde zelf.

Of hebt gij misschien gelachen?

Welaan, de tijd zal komen, dat leed met zijn snijdende lach uw lachen overstemmen zal.

Die tijd zal komen — onafwendbaar als de nacht.

Lk.

De doode.

Opgedragen EDGAR ALLAN POE.

Nu verlang ik naar het oogenblik dat ze sterven zal. Die doffe knagende onzekerheid is niet meer uit te houden. Drie weken ligt ze nu al zoo; stil, onbewegelijk uitgestrekt, en boven haar hoofd fladdert de dood met groote zwarte vleugels. De laatste dagen is ze opgegeven, het is hopeloos.

Nooit meer, zal ik haar oogen zien. Ze zullen verduisterd zijn voor eeuwig.

Als diepe donkere meren waren haar oogen. Ik kon er uren in staren, dan zag ik haar ziel en haar gedachten vlogen als zonnestralen door een donker bosch even op het meer vallend, waar ze lichte vonkjes deden ontstaan die even oplichtten uit het diepe zwart.

Heel diep op de bodem van haar oogen zag ik soms al de schatten van haar ziel. Vreemde, glinsterende brillanten die nooit stil lagen maar heen en weer schitterden.

Nu zullen ze gesloten worden voor altijd en nooit meer zal ik de raadselen kunnen vinden die in haar ziel lagen. Nooit meer troost zoeken in haar oogen.

Nu verlang ik naar de dood. Kom zwarte verlosser en trooster der menschheid, kom en voer mijn lief weg. Deze onzekerheid maakt me gek, ik loop heen en weer, en vreemde gedachten waren door mijn hoofd. Ik treur niet meer. Wanhoop niet meer. Verlang alleen naar het einde.

Nu is alles voorbij; zij riep me, nam mijn hand en toen met een zucht was alles afgelopen. Ze ligt daar onbewogen, bleek uitgestrekt en koud. Ik druk haar oogen toe en kus haar mond. Stil onbewogen ben ik nu, kalm en zonder gevoel. Twee kaarsen aan haar hoofd, en bloemen over haar heen. Ik loop de kamer rond en ruim hier en daar wat op, alsof ik bezoek wacht, dan ga ik voor het vuur zitten en peins.

Wat ligt ze daar stil en mooi; zoo wil ik haar altijd blijven zien. Zóó op haar laatste rustbed uitgestrekt.

Kalm, precies mechanisch, loop ik naar boven, haal een photographietoestel. Ik zet het neer en alles gaat gewoon, alsof ik mijn kamer ga opnemen.

Zoo duidelijk zie ik alles voor me, zoo voorzichtig ga ik te werk. Is alles goed, de lens, de platen, alles.

Ik loop op mijn teenen, als deed ik iets misdadigs: schuw en toch kalm ga ik mijn gang. Mijn lief wil ik zoo fotografeeren, zoo haar altijd kunnen zien.

Nu richt ik een sterke lamp op haar gezicht, het licht der kaarsen verbleekt en vaal ziet haar vel er uit. Dan onder een zwarte doek kijk ik door de lens en stel alles scherp in. Nu is alles klaar en ik druk af, precies tellend de seconden. Zoo maak ik drie portretten en leg dan alles weer weg netjes op zijn plaats.

Uren later komt de zon op. „Wat komt de zon op.” Mijn lief is dood en alles gaat door, er komen menschen met zachte stemmen en weeë gebaren. Alles gewoon. Ieder gaat zijn gang. Alleen ik sta stil, ik hoor niet wat er gezegd wordt, weet niet wat er gebeurt; zit dof en stil te denken. Ben je nu dood lief, zie ik je nooit meer, het kan niet.

Ik roep God aan en niets antwoordt, het is stil.

Ik zet een vaas recht op de schoorsteenmantel die stond scheef, zoo wil zij het hebben, daar die bloemen, o ja, het geeft niet, ze is dood.

Een week geleden werd ze begraven. O, deze week mijn God, deze week. Nee, zegt dat ik overspannen ben en bijna gek, maar nooit nog dacht ik zoo klaar. Nooit wist ik alles zoo nauwkeurig als nu, kalm ben ik, rustig en helder. Alleen hoor ik 's nachts krassen als van nagels over hout. Maar stil: de muizen, ja ik weet dat de muizen dit geluid maken als ze met hun nagels over het hout trekken. Net alsof ze in een kist zitten opgesloten en er uit willen.

Twee dagen nadat ze gestorven was zat ik in mijn kamer voor het vuur te staren naar de vlammen. Ik kon niet begrijpen dat ze weg was, altijd voelde ik haar geest om me heen, het was alsof ze riep, alsof ze mijn hulp noodig had.

Ik vroeg mezelf af uren achtereen. Iemand die sterft zie je die nooit meer in een ander leven of is ze nu, opgelost in andere persoonlijkheden. Is er een leven na dit leven. Is dit leven anders iets waard. Is het dan zelfs iets waard al waren er duizend levens na dit aardsch bestaan. Is er dan geen God of een slecht God? Waarom, waarom alles?

's Nachts sloop ik onrustig gejaagd. 'k Hoorde kloppen aan mijn deur, en altijd dat geknars. O, mijn God dat geknars als van nagels over hout.

Het zijn de muizen, ja ja de muizen.

Den volgende dag weer zat ik lusteloos te droomen, ik at niet en dacht niet, alleen doffe dwaze gedachten vloeiden door mijn hoofd.

Zoo ook dacht ik. Ze is niet dood, ze leeft nog, ik voel haar tegenwoordigheid om me heen. Neen dood is ze. Ik heb haar toch gezien op haar sterfbed. Zoo lag ze neer, ik kan het niet meer precies voorstellen. O ja, die photo's.

Ik had ze heelemaal vergeten tot op dit oogenblik, nu ging ik in koortsachtigen haast aan het werk, haalde de platen en ontwikkelde ze.

Toen zag ik het op een der photo's de laatste die ik nam. Ik zag mijn lief liggen en o, mijn God.

Haar oogen waren wijd open, op me gericht.

Toen ben ik geloof ik even gek geworden. Ja gek was ik toen. Nu ben ik weer kalm en rustig, o zoo kalm. Ik zag toen die open oogen en dacht dat mijn lief levend was begraven. Wat een onzin, nu weet ik beter. Toen hoorde ik gebons en gehamer, hoorde ik nagels over hout schuren. Zag ik het inwendige van de kist het verscheurde lijkgewaad, het verwrongen gezicht, die verschrikte open oogen en de vingers tot de hand toe afgesleten door het krabben.

Ik zag haar langzaam stikken in de kist diep onder den grond. Ik wilde er direct heen vliegen naar het kerkhof de kist met mijn eigen handen opgraven. Maar toen plotseling dacht ik „als het eens waar was als ze daar zoo ligt, dan zal het gezicht ervan je gek maken.” En toen, zie je wel, hoe kalm ik was, ging ik naar huis. Nee het was phantasie een fout in de plaat een stuip trekking, enfin, niets was het. Mijn lief lag rustig en kalm.

Ik droomde die nacht van groote stompe vingers, die met afge-

beten nagels door dikke houten wanden heen knarsten, maar tevergeefs, de vingers sleten af werden vloedende stompjes het hout bleef. Ik hoorde 's nachts weer de muizen aan het werk met hun geknaag.

Den volgenden ochtend riep ik eenige vrienden bij me en vertelde hun alles. Toen vroeg ik of ze wilden gaan kijken voor me. Ze kwamen terug en stelden me gerust, o ja, heelemaal gerust. Ik ben nu kalm en weet dat alles goed is.

Mijn vrienden vertelden dat ze er nog uitzag als toen ze net dood was, het gezicht kalm en vreedig. Ik ben gerust gesteld, ja heelemaal rustig ben ik.

Maar waarom dorst geen van mijn vrienden me aan te kijken, en waarom komen ze nooit meer bij me. Ze denken toch niet dat ik gek ben?

GALAHAD.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

STUDENT

gevraagd voor verleen van HULP BIJ HUISWERK aan H. B. S. leerling 2e klasse te Den Haag.

Brieven onder No. 24, Boekh. Waltman.

T. S. T.

Het laatst verschenen nummer is dat van Mei 1920 (No. 12, Jaarg. 9) en bevat:

Een elektrische boezembemaling in de prov. Groningen, III, door W. L. Eerkes.

De Pluto-Stoker, II, door Ir. J. E. de Vrij Obreen.

IJzer of gewapend beton voor bruggen, II, door v. L. C.

Berekening van de meest economische buismiddellijn eener waterleiding, door B. C. M. Boot.

Nog iets over het Heyland-diagram, door A. v. G.

Verslag van eene excursie naar „Werkspoor”, door F. E. Eijken.

Over een horizontale éencylinder-stoommachine en over krukassen, door F. W. van Berckel.

Zuiderzee-plannen. Lezing, gehouden door Dr. C. Lely c.i., II, door v. L. C.

De voorbereiding der Zuiderzeewerken. Lezing, gehouden door Ir. V. P. J. de Blocq van Kuffeler, door v. L. C.

Candidaats-examen Electrotechniek Januari 1920.

Candidaats-examen Januari 1920.

Boekbesprekingen.

Mededeelingen.

Studenten-Federatie.

Technische Hoogeschool.*

Betreffende propaedeutisch examen voor Scheikundig ingenieur.

Mr. WILLIAM W. DAVIDSON, TEACHER OF ENGLISH.

Blind Englishman, educated at the Royal N. College, London, gives conversation lessons.

Address: 97 ROTTERDAMSCHÉ WEG, Delft,
(2 minutes' walk past Jaffalaan).

☛ **Probeert en Profiteert.** ☛

TOT f 35.- BETAAL IK
voor gedragen Colbert-Costumes
KOOPT OOK ENKELE PANTALONS enz.

Brieven onder No. 23, Bureau van dit Blad.

UITZENDING

van DINERS in verwarmde bussen.
Dagelijks NASSI GORENG
bij vooruitbestelling.

JACHT- EN VISCHSCHOTELS.

Aanbevelend.

Chr. F. RUTER, Oude Delft 120.

N. V. Kleermakerij E. STAAL.

Dir. C. E. C. PIETERSE.

Lange Houtstraat 20, Den Haag. - Tel. H. 3535.

Weder ontvangen groote partij PRIMA
Engelsche en Schotsche Stoffen.

Colbert-Costuum vanaf f 110,-

:- Vraagt Stalen aan. :-

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD van
20 MEI 1920. No. 29.

KUNST.

Dansavond Niddy Impekoven.

Het jonge Berlijnsche danseresje hield haar afscheidsavond in een stampvolle schouwburg. Toch gaf zij daarna nog twee avonden in Diligentia, die zeker ook door een groot en belangstellend publiek zijn bezocht.

Waarom Niddy Impekoven die groote belangstelling te danken heeft? Aan haar kunst, die ik straks zal bespreken, maar ook voor een belangrijk deel aan de bekende nieuwsgierigheid van de groote Haagsche beau-monde, dat toch immers het optreden van een wonderkind niet kan overslaan. En de impressario schijnt z'n Pappenheimers te kennen, waar hij van haar 18-jarige jeugd nog maar een paar jaartjes afdoet.

Neen, de voorstelling voor dat groote publiek, dat kwam om even te kijken en dan „gezien te hebben” was mij niet sympathiek.

Niddy Impekoven heeft een schitterende danstechniek, terwijl haar uitmuntend gevormd lichaam haar een prachtig materiaal biedt. En wat zij gaf, heeft mij dan ook zeker bekoord, maar niet bevredigd. Het was niet te verwachten, dat zij boeien zou door diepe uitbeelding, dat zij werkelijk meer zou geven dan luchtige opvattingen en juiste typeering, maar toch was de heele avond mij een lichte teleurstelling.

Maar verre van dit te willen wijten aan het aardige danseresje, dat zoo haar best deed voor die volle zaal met binoclende menschen, wil ik toch zeggen, dat zij niet in staat was mij althans een heele avond te doen genieten. Over een enkel nummer in een goed verzorgd programma van een muziek, dans- en tooneelavond zou ik enthousiast geweest zijn, maar deze heele avond was mij te veel en . . . . . te licht.

Ik had dan „Schalk” (Chopin) willen kiezen en de „Erna-Pinner-Puppe” van Schubert, die leuke slappe harlekijn, die onverbeterlijk getypeerd werd. „Schalk” was wel het allerbeste, in één woord verrukkelijk van sprankelende jeugd.

Ook „der gefangene Vogel” (Hartl) was uitmuntend en trof wel even van doorvoeldheid, maar de Wals uit „Tausend und eine Nacht” van Strauss was kleurloos, maar technisch volkomen beheerscht. Veel prettiger deed „Das Leben der Blume” (Bierbäch) aan, dat zij niet geheel beheerschte, maar dat, daardoor wellicht, een diepere uiting gaf van haar streven. Maar de „Maientanz” (Krug) gaf het bewijs, dat haar doorvoelen en uitbeelden nog heel wat aan diepte zal moeten winnen.

De poppen waren ook heel aardig en typisch, en ik denk dat vele moeders hierbij de afwezigheid van hun kinderen bij de voorstelling gemist hebben. Als Niddy Impekoven met dansen voortgaat, ze is sinds kort verloofd en dit brengt wellicht verandering in haar plannen, dan verwacht ik dat het Leven haar zal rijpen en haar talent ons dieper en volkomener genot zal geven, dan waartoe het nu in staat is en dan hoop ik, dat ze „in der Strom der Welt” niet zal verliezen die verrukkelijke kinderlijkheid, die ze in „Schalk” wist te geven.

Dat zij in de toekomst met evenveel toewijding begeleid moge worden, als waarmee Simon van Leeuwen, Waisviss en Van Yzer dat hebben gedaan.

BEN.

INGEZONDEN.

Van den Senaat van het D. S. C. ontvingen wij het volgende schrijven:

Naar aanleiding van enkele ingezonden stukken in het S. W., deelt de Senaat van het D. S. C. mede, dat er natuurlijk geen sprake van is, een bepaalde groep studenten bij de steunverleening te bevoor- of benadeelen, maar dat deze steunverleening eventueel met behulp van de Rectoren-Magnifici, of erkende, vooraanstaande menschen zal geschieden. Ook zal veel afhangen van het Rapport uit te brengen door de afgevaardigden der N. C. S. V., die naar Oostenrijk en Hongarije vertrokken zijn. De Senaat doet dus een dringend beroep op de studenten, over mogelijke kleinigheden die zeer onwaarschijnlijk zijn, niet meer te strijden, maar integendeel te zorgen, dat er werkelijk steun verleend kan worden.

Behalve de reeds genoemde beden om hulp zijn meer dergelijke brieven bij den Senaat ingekomen: uit Graz en weer nieuwe uit Weenen. De nood is zeer hoog en hulp uiterst gewenscht.

Voor den Senaat,
F. B. J. GIPS,
President.

Qui perd, gagne.

Ontelbaar zijn de spreuken, leuzen, gevleugelde woorden en spreekwoorden waarin op paradoxale wijze een diepe waarheid kort en krachtig is uitgedrukt. „De verliezer wint” een woord in de mond van kaartspelers, maar tevens een mantel geworpen over een eeuwige psychologische wet; zelfs physische en kosmische wetten vinden er één uiting van hun veelzijdige werking in terug. Wat het gas aan volumen verliest wint het aan arbeidsvermogen, wat het hemellichaam aan lichtkracht moet inboeten, dat maakt ingewikkelder atoomconstructies mogelijk.

Maar daarover wil ik het niet hebben.

Want ik wilde een kort woordje schrijven, zoo dat elkeen, ook de niet-eenvoudige van ziele er iets aan moge hebben. Elke week komt het Studentent Weekblad ons op de hoogte houden van de geestelijke ontwikkeling van het moderne studentendom. Nu is het zeer wel mogelijk, dat door vrije onbelemmerde en on-geanimeerde toezending van litteraire producten een afspiegeling verkregen wordt, maar dan is het beeld toch zeker hoogst eenzijdig en verworden. Hoe uit zich de eenvoudige spoorstudent in ons blaadje? Meestal niet anders dan door een kort en simpel ingezonden stukje, dat door redactie of zeker getapt soort komiekelingen volgens beproefd recept belachelijk gemaakt wordt.

Tot eenvoudige en doortrapte, tot jonge en oude, tot vrome en godsdienstlooze, tot nuchtere en komedie-spelende studenten, tot allen roep ik — en hoe wilde ik, dat ze er één minuutje van hun lange, lange leven eens werkelijk over nadachten! — tot allen roep ik: *De verliezer wint!*

Zie, als ge staat aan het graf van jong-gestorven clubgenoot, dan zet ge een ernstig gezicht en even gaan er uw gedachten naar die andere wereld zoo ver weg en toch zoo onzegbaar dichtbij, dan denkt ge wel eens aan verhaaltjes — vertelseltjes en bakersprookjes lijken ze hè? — aangrijpend toen ge nog een jongske waart, curieus en amusant nu ge er als zooveelstejaars student! op kunt neerzien en over lachen kunt of wat nog makkelijker is, in 't geheel niet over denken hoeft.

Hij heeft verloren, ja, zijn jonge lichaam zal hem niet meer dienen. Dan zijt gij nog goed af, niet? met een flink lijf om mee rond te rennen en allerlei kwaad mee te bedrijven. O! klinkt U niet in de ooren het aloude: „Dien de Goden liefhebben, dien nemen zij vroeg tot zich!”

Hebt gij zoo veel gewonnen, dat ge uw leven op de oude wijze nog een tijdje kunt voortzetten; was dat leven zoo fraai en goed en schoon, dat ge u verheugen moet niet even als uw vriend dat-gene verloren te hebben, wat u maar al te vaak een zware last toescheen?

Kijk, gij komt door het examen, laten we niet vragen hoe. Als er van gokken gesproken wordt, behoeft men waarlijk niet naar de madrileensche speelholen of studenten-rouletavondjes te gaan, ook in de Doelen achter de examentafeltjes, ook daar wordt gerekend op de „gelukkige hand” maar weer roep ik, en ook zij, die hun propjes veilig in de wacht geslept hebben, mogen luisteren: Qui perd gagne!” en ook omgekeerd is 't soms maar al te waar.

Hoe vaak verkondigt de president van 't Corps zoowel als die van de T. H., dat hier in Delft niet behoort te worden gewerkt op 't in de wacht slepen van het diploma in den kortsten tijd. Wie trekt er zich iets van aan? Nog altijd dwaalt men, als men denkt, dat bij wetenschappelijke studie zoo maar in 't wilde weg getayloriseerd kan worden. Niet hij is overwinnaar, die in een minimum van tijd door middel van honderderlei listigheidjes, tientallen gokkerijtjes en langdurig gelijk permantig het „ir” voor naam durft plaatsen, maar de eenige werkelijke overwinnaar is hij, die het hogere weet hoog te houden en het lagere weet te breidelen en met vaste hand te voeren tusschen sofismen en kromme maatstaven door.

FR. LE C.

Beste Fr. le C.!

Het is gebleken, dat het door U genoemde beproefde recept van enkele onzer voorgangers om eventuele ingezonden stukjes van spoorstudenten belachelijk te maken, een ongewenschte uitwerking heeft gehad. Wij kunnen U dan ook de verzekering geven, dat bedoeld recept door ons onbepoefd zal worden gelaten.

REDACTIE S. W.

CORRESPONDENTIE.

H. VAN TONGEREN. Daar U uw artikel niet in zeer beknopte vorm hebt kunnen vatten, vinden wij het niet geschikt voor opname. U kunt het op de administratie, Koornmarkt 62, terug halen.

LK. Wij betreuren het feit, dat uw toevoeging van het aantal woorden onder uwe inzending mede afgedrukt is.

ADVERTENTIEN.

Ter overname aangeboden:

Tijdschrift K. I. v. I., ... Jaarg. 1886—1914
 Idem, Afd. Ned.-Indië, Jaarg. 1889—1914
 De Ingenieur . . . . . Jaarg. 1903—1915

GEHEEL of GEDEELTELIJK.

Adres: ESCHDOORNSTRAAT 30, DEN HAAG.

J. J. PETIT, Hypolitusbuurt 31

TELEFOON No. 591

Specialiteit in Heeren Mode's en Hoeden.

Groote keuze in:

Sportcostumes en Flanelen Pantalons,
 uitsluitend Engelsche Stoffen.

RECLAME-PRIJS: SPORTCOSTUUM f 52,50.

Regenjassen. Demi-Saisons.

ROEIPANTALONS. TENNIS PANTALONS.

SURPRISES

DOOR

Mr. C. P. VAN ROSSEM.

Prijs gebrocheerd f 2,75.

Surprises, inderdaad. Elk van deze vluchtige, luchtige stukjes is een verrassing. De bekende en succesvolle tooneelschrijver, Mr. VAN ROSSEM, die in zijn stukken zoo goed toonde te begrijpen wat noodig is om op de planken te slagen, en daarbij zijn Franschen collega's het geheim afkeek, geeft in zijn SURPRISES de volle maat van zijn echt Franschen geest. Het is vermakelijke en levendige lectuur, ons geboden door een man van smaak, kennis en vernuft.

VOORHANDEN in de

Technische Boekhandel en Drukkerij
 J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot

Technische Boekhandel en Drukkerij J. Waltman Jr., Delft.

EERSTDAAGS VERSCHIJNT:

Een nieuwe afleiding van de grondformules
 der Elasticiteits-theorie

door C. P. HOLST Gz.,

Hoogleraar aan de Technische Hoogeschool.

PRIJSVRAAG.

Het ligt in ons voornemen voor 1921 uit te geven een

Geïllustreerde Technische Scheurkalender.

Deze kalender, formaat 15 × 24 c.M., zal bevatten op elk blad een illustratie met bijschrift. Hiervoor komen o.a. in aanmerking belangrijke uitgevoerde ingenieurswerken, fabrieken en fabriekaten op technisch gebied, gebouwen en interieurs van technische onderwijs-inrichtingen e.d.

Voor de teekening van het titelblad schrijven wij een PRIJSVRAAG uit en noodigen tot deelneming daaraan de Delftsche Studenten uit.

Als prijs stellen wij beschikbaar een exemplaar van

Lueger's Lexikon der Gesamten Technik, 9 deelen.

Inzendingen worden vóór 1 Juli ingewacht, zooals gebruikelijk, onder een motto of merk en moeten vergezeld van een gesloten envelop waarin datzelfde motto of merk vermeld is alsmede den naam van den inzender.

DELFT, 15 Mei 1920.

Technische Boekhandel en Drukkerij J. Waltman Jr.